

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **L. P.**, zastoupeného JUDr. Koljou Kubíčkem, advokátem se sídlem Urbánkova 3360/47, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2006, č. j. 128/2006-190-TAXI/3, o správním deliktu, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2008, č. j. 10 Ca 342/2006 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „odvolací orgán“) ze dne 18. 9. 2006, č. j. 128/2006-190-TAXI/3. Tímto rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravy, jako správního orgánu prvního stupně (dále jen „dopravní úřad“), ze dne 22. 5. 2006, č. j. MHMP-98446/2006/DOP-T/Ho, proti němuž se stěžovatel odvolal, s tím, že výrok rozhodnutí prvoinstančního orgánu byl odvolacím orgánem upřesněn. K námitce stěžovatele tak odvolací orgán odstranil nedostatečnou určitost rozhodnutí

dopravního úřadu v prvním stupni, výrok o postihu stěžovatele však ponechal v platnosti.

Stěžovateli byl na základě rozhodnutí dopravního úřadu v souladu s ustanovením § 21 odst. 9 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dopravě“), odebrán průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby na dobu dvou let, a to z důvodu uvedeného v § 21 odst. 13 písm. a) téhož právního předpisu, tj. v důsledku předražení jízdného. Odvolací orgán ve výroku rozhodnutí o odvolání stěžovatele upřesnil částku požadovanou stěžovatelem za přepravní službu a doplnil i konkrétní časový údaj předmětného jednání. V odůvodnění rozhodnutí se pak odvolací orgán vyjádřil i k právní kvalifikaci daného skutku.

Městský soud přezkoumal rozhodnutí odvolacího orgánu v rámci všech uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že stěžejní žalobní námitka, tzn. tvrzení stěžovatele, že jím účtovaná částka je, resp. byla, v souladu s platným právním řádem České republiky, není důvodná, neboť ustanovení § 2 prováděcí vyhlášky k zákonu č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (vyhl. č. 580/1990 Sb.), jehož aplikace se stěžovatel dovolával, a které umožňuje v určitých případech maximálně stanovenou cenu zboží navýšit o oprávněné náklady, podle názoru soudu na daný případ nedopadá. Obdobně soud nepřisvědčil ani závěru stěžovatele, že o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby může být rozhodnuto až po ukončeném řízení o porušení zákona o cenách a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje námitku ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a namítá tak nesprávné posouzení právní otázky soudem, dále vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, je v rozporu se spisy, a konečně i nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí, jakož i v další vadě řízení před soudem, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel nesouhlasí s názorem soudu, že svým jednáním porušil ustanovení § 21 odst. 13 písm. a) zákona o silniční dopravě a poškodil cestujícího na ceně jízdného. S odvoláním na rozhodnutí Ministerstva dopravy ČR v jiné věci (specifikované datem vydání 26. 4. 2006 a č. j. 55/2006-190-TAXI/4), tvrdí, že *„poškození cestujících na ceně jízdného musí být doloženo pravomocným rozhodnutím cenových orgánů nebo jiným prokazatelným způsobem“* (toto tvrzení uvádí jako citaci z uvedeného rozhodnutí). Za *„jiný prokazatelný způsob“* přitom podle něj nelze pokládat pouhý protokol vyhotovený v rámci cenové kontroly, neboť protokol slouží jen jako podklad pro eventuální zahájení správního řízení, ve kterém musí být následně prokazováno, zda k porušení zákonného ustanovení ze strany kontrolovaného subjektu došlo. Podle názoru stěžovatele výsledek řízení o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby je odvislý právě od pravomocného

ukončení a výsledku tzv. „*cenového řízení*“, na základě něhož mělo řízení o odebrání průkazu případně pokračovat. Stěžovatel uvádí, že „*pouze uvedené konkrétně zaměřené řízení (tedy v tomto případě cenové) by bylo schopno konstatovat, zda došlo k porušení namítaných ustanovení zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, či nikoliv*“. Dále má stěžovatel za to, že „*řízení o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby by nemělo být založeno pouze na prvotním kontrolním záznamu správního orgánu, ale mělo by následovat až po řádně proběhnutém a ukončeném zvláštním správním řízení, v rámci kterého by se mohl účastník řízení vyjádřit vyjádřit a navrhnout důkazy na svou obranu*“. Důvody kasační stížnosti jsou naplněny podle jeho názoru též z důvodu nerespektování Listiny základních práv a svobod tím, že se soud nedostatečně zabýval námitkami stěžovatele a v řízení tak bylo porušeno základní právo stěžovatele. Stěžovatel dále trvá na skutečnosti, že napadená rozhodnutí správního orgánu i rozhodnutí správního soudu se jeví být v rozporu s ustanovením § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, neboť nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, když se správní orgány, ani správní soud nezabývaly námitkami v řízení uváděnými.

Stěžovatel v rámci správního řízení uváděl dvě základní námitky. Jednak, že správní rozhodnutí o odebrání průkazu bylo vydáno předčasně (aniž bylo pravomocně ukončeno řízení týkající se zákona o cenách) a jednak, že účtovaná částka byla v souladu s platným právním řádem ČR. K prokázání tohoto tvrzení navrhl stěžovatel vypracovat znalecký posudek k odbornému posouzení toho, zda stanovené ceny odpovídají ekonomicky oprávněným nákladům. Soud provedení důkazu zamítl. Stěžovatel má za to, že tento důkaz měl pro rozhodnutí zásadní charakter a jeho zamítnutí tedy nebylo důvodné. Je přesvědčen, že při nabízení nebo vykonávání přepravních služeb taxi existují „*některé určené podmínky*“, které opravňují provozovatele navýšit cenu za poskytovanou službu oproti maximální stanovené ceně v souladu se zněním prováděcí vyhlášky č. 580/1990 Sb. Taxislužba je provozovaná na různých místech, různými vozidly, s čímž také souvisí jiné ekonomické předpoklady pro její výkon. Jedním z podstatných kritérií „*odlišných určených podmínek*“ jsou i náklady na pořízení vozidla a jeho údržbu, náhradní díly, které podstatně ovlivňují „*jakost*“ poskytované služby zákazníkům, tedy provozovatel taxislužby, který má zájem na poskytování kvalitní služby zákazníkovi, a tím i vylepšování dobrého jména hlavního města Prahy, má značné zvýšené „*ekonomicky oprávněné náklady*“, neboť značnou část zákazníků v hlavním městě tvoří turisté. Podle názoru stěžovatele stanovené maximální ceny vychází především z nereálně stanovené kalkulace vytíženosti vozidel taxi, nereálné ceny nafty a pořizovací ceny vozidel. Jak Ministerstvo financí ČR, tak i Magistrát hlavního města Prahy se snaží zabývat výší úředně stanovené maximální ceny taxislužby, přičemž tímto jednáním správní orgány potvrzují skutečnost, že takto stanovené maximální ceny neodpovídají skutečné obvyklé úrovni nákladů na poskytování služeb taxi v hlavním městě. Podle názoru stěžovatele z ustanovení § 2 vyhlášky (viz výše) vyplývá, že navýšení ceny je možné i nad rámec maximální stanovené ceny. Kdyby tomu tak nebylo, tak by vyhláška, resp. její zmíněné

ustanovení, ztratilo smysl a bylo by v praxi neaplikovatelné. V případě stěžovatele byla dána řada odlišných určených podmínek, jako jsou náklady na pořízení vozidla a jeho údržbu, náhradní díly, které podstatně ovlivňují „*jakost*“ poskytované služby zákazníkům, přičemž stěžovatel uvádí, že jeho zákazníky jsou zejména podnikatelé s vysokými požadavky na nabízenou službu a zahraniční klientela. Proto stěžovatel nesouhlasí s tvrzením soudu, že je povinností každého respektovat vyhlášku i za situace, kdy náklady jednotlivého provozovatele jsou vyšší, přičemž generuje-li provozovatel nižší zisk, je na něm, aby náklady snížil, popř. změnil podnikatelskou činnost. Další podstatná námitka stěžovatele směřovala proti použití protokolu, neboť - jak stěžovatel opakovaně uvádí - porušení zákona o cenách mohlo být konstatováno pouze v rámci cenového řízení (viz shora). Protokol vyhotovený v rámci výkonu státního odborného dozoru v silniční dopravě tak podle něj nemohl sloužit v řízení jako důkaz prokazující porušení § 21 odst. 13 písm. a) zákona o silniční dopravě, tedy poškození cestujících na ceně jízdného. Přezkoumání výše účtované ceny spadá do působnosti cenových orgánů dle zákona č. 265/1991 Sb. Výklad ustanovení § 21 odst. 9 zákona o silniční dopravě, který učinil městský soud (stěžovatel závěrem svého podání cituje příslušnou pasáž odůvodnění rozsudku), je podle jeho názoru nepřipustně rozšiřující a je v rozporu s vyhláškou č. 580/1990 Sb.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti stěžovatel navrhuje napadený rozsudek městského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odvolací orgán se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti opakovaně zabýval oběma hlavními námitkami stěžovatele (tj. námitkou, že jím účtovaná cena byla v souladu s platnými právními předpisy a námitkou směřující proti protokolu vyhotovenému v rámci výkonu státního odborného dozoru v silniční dopravě, když dle názoru stěžovatele by porušení zákona o cenách mohlo být konstatováno pouze v rámci cenového řízení) a znovu zdůraznil své přesvědčení, že zákon o silniční dopravě nestanoví, že by zjištění dle ustanovení § 21 odst. 13 písm. a) nutně muselo být učiněno v rámci cenové kontroly, neboť v případě takového výkladu by zůstala bez postihu porušení cenových předpisů, k nimž by prokazatelně došlo, která však byla zjištěna jinak než cenovou kontrolou. Na rozdíl od případů uvedených např. v ustanovení § 9 odst. 3 písm. d) a e) zákona o silniční dopravě, kdy se při posuzování přihlíží pouze k pravomocně konstatovaným porušením právních předpisů, v případě ustanovení § 21 odst. 13 písm. a) postačí jednoznačné zjištění o poškození cestujícího na ceně jízdného. Odvolací orgán mj. poukazuje i na skutečnost, že městský soud již v obdobném případě (rozsudek č. j. 5 Ca 112/2006 - 55) konstatoval, že z obsahu ustanovení § 21 odst. 9 a 13 písm. a) zákona o silniční dopravě nevyplývá, že dopravní úřad o odebrání průkazu podle těchto ustanovení může rozhodnout pouze tehdy, pokud existuje pravomocné rozhodnutí cenových orgánů. Odvolací orgán se ztotožňuje s názorem soudu, že předpokladem odebrání průkazu je spolehlivé zjištění dopravního úřadu o tom, že došlo k poškození cestujícího na ceně jízdného, aniž by muselo být pravomocně rozhodnuto o uložení pokuty za porušení cenových předpisů, a taktéž s názorem,

že ustanovení § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb. na posuzovaný případ nedopadá. Poškození cestujícího ze strany stěžovatele jednoznačně vyplývá z protokolu o cenové kontrole č. 190306/Ho ze dne 19. 3. 2006, z protokolu o státním odborném dozoru v silniční dopravě č. 190306/4/Žk ze dne 19. 3. 2006 a především ze stvrzenky č. 15347, která je součástí spisu. Správní orgány proto v průběhu správního řízení dospěly k závěru, že byl spolehlivě prokázán skutečný stav věci. K maximálním cenám taxislužby podle čl. 3 bodu 1. vyhlášky č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy odvolací orgán uvádí, že tyto ceny platí pro jízdy na území hl.m. Prahy veškerými vozidly bez ohledu na obsah válců a počet přepravovaných osob a jsou tak stanoveny pro všechna vozidla bez rozdílu. Odvolací orgán dále poukazuje na zkušenosti, které ukázaly, že cenová regulace je v této oblasti podnikání zcela na místě, neboť v době, kdy nebyly stanoveny maximální ceny, docházelo ze strany dopravců v důsledku neexistence skutečně tržního prostředí k neúměrnému předražování této služby. Odvolací orgán ve shodě s předchozími vyjádřeními opět odkazuje na stanovisko Ministerstva financí č. j. 16/7 851/2007-161 ze dne 8. 1. 2007, které je součástí soudního spisu, dle něhož se ustanovení § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb. vztahuje pouze na případy, kdy cenový orgán při uplatnění cenové regulace přiřadil regulovanou cenu podrobně definovanému výrobku pomocí určených podmínek.

Závěrem svého vyjádření odvolací orgán navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V návaznosti na posledně uvedené kasační soud konstatuje, že přednostně se zabýval námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů je totiž vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (viz shora). Nelze se totiž zabývat hmotněprávní argumentací, pokud přezkoumávané rozhodnutí soudu neobstojí ani po formální stránce. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, jakož i v důsledku jiné vady řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Na tomto místě je třeba zdůraznit, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí musí být založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv

na dílčích nedostacích odůvodnění. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Takovými vadami mohou být mimo jiné případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů se může rozhodnutí soudu stát také tehdy, pokud by soud například nevyčerpal celý předmět řízení, a ve svém rozhodnutí se nevypořádal se všemi žalobními námitkami. Nejvyšší správní soud však nedostatek takového charakteru (tj. opomenutí některé ze žalobních námitek ze strany městského soudu) v napadeném rozsudku neshledal, a ověřil, že soud se ve svém rozhodnutí dostatečně podrobně vypořádal se všemi námitkami stěžovatele, z nichž žádná nezůstala neobjasněna a bez náležité odpovědi. Výrok rozhodnutí je řádně odůvodněn a odůvodnění rozsudku není v žádném případě možno považovat za nesrozumitelné.

Ze spisového materiálu Nejvyšší správní soud ověřil, že dopravní úřad oznámením ze dne 20. 3. 2006, č. j. MHMP-98446/2006/DOP-T/Ho, zahájil se stěžovatelem jakožto provozovatelem taxislužby správní řízení ve věci odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby č. 023841, a to na základě skutkových zjištění ze dne 19. 3. 2006, kdy pracovníci dopravního úřadu provedli kontrolní jízdu vozidlem taxislužby typ ŠKODA OCTAVIA, provozovaným stěžovatelem, přičemž jeli ze Staroměstského náměstí v Praze 1 k hotelu Petr v ulici Drtinova v Praze 5. Za jízdu dlouhou maximálně 3 km, která byla provedena v době od cca 18:08 hod. do 18:15 hod. (a trvala tedy 7 min.), si stěžovatel účtoval částku 392 Kč a vydal o tom cestujícím doklad č. 15347, z něhož vyplývá, že při jízdě byla použita sazba č. 2 s následujícími hodnotami: Nástupní sazba: 90 Kč, jízdné: za 1 km 99 Kč, a čekání za 1 min.: 6,50 Kč. Tuto skutečnost zapsali kontrolní pracovníci dopravního úřadu do protokolu o cenové kontrole č. 190306/Ho ze dne 19. 3. 2006 (v němž je mj. konkrétně uvedeno, že kontrolovaný řidič překročil maximální výši jízdného v taxislužbě na území hl. m. Prahy o 272 Kč) a do protokolu o kontrole provedené v rámci výkonu státního odborného dozoru v silniční dopravě č. 190306/4/Žk ze dne 19. 3. 2006. Kontrolní pracovníci nemohli stěžovateli zadržet průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, neboť jej neměl ve vozidle.

Stěžovatel byl v oznámení o zahájení správního řízení ve věci odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby poučen, že v souladu s ustanovením § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, má právo vyjádřit se ke všem zjištěným skutečnostem, ke způsobu jejich zjištění, navrhnout k věci důkazy či jejich doplnění.

Stěžovatel svého práva využil. Ve vyjádření ze dne 5. 4. 2006 uvedl, že výše ceny, kterou po zákaznicích požadoval, je plně v souladu se zákonem č. 526/1990 Sb., o cenách, neboť při stanovení jízdného vycházel stěžovatel z vyhlášky č. 580/1990 Sb., která i v případě regulovaných cen umožňuje sjednat vyšší cenu, a to

o rozdíl v ekonomicky oprávněných nákladech. Svůj názor odůvodnil a navrhl doplnit dokazování vyhotovením znaleckého posudku, zda maximálně stanovené ceny v nařízení č. 13/2004 Sb. hl. m. Prahy odpovídají ekonomicky oprávněným nákladům. Stěžovatel dále ve vyjádření uvedl, že o předražení jízdného nebylo ze strany správního orgánu dosud rozhodnuto, neboť ze strany Magistrátu hlavního města Prahy nebylo se stěžovatelem zahájeno žádné řízení podle zákona o cenách. Dle jeho názoru připadá aplikace ustanovení § 21 odst. 9 zákona o silniční dopravě teprve až po ukončení řízení vedeného dle zákona o cenách.

Dopravní úřad považoval shora uvedené vyjádření stěžovatele za nedůvodné a rozhodnutím ze dne 22. 5. 2006, č. j. MHMP-98446/2006/DOP-T/Ho, rozhodl dle ustanovení § 21 odst. 9 zákona o silniční dopravě o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby na dobu dvou let z důvodu dle ustanovení § 21 odst. 13 písm. a) uvedeného zákona, tj. z důvodu poškození cestujících na ceně. Předmětné rozhodnutí potvrdil v odvolacím řízení také žalovaný.

Posouzení důvodnosti kasační stížnosti v dané věci předurčují stěžovatelem vznesené kasační důvody (§ 103 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud je kasačními důvody vázan, což znamená, že ve smyslu ustanovení § 109 s. ř. s. lze rozhodnutí městského soudu přezkoumat jen z důvodů uplatněných v kasační stížnosti, nejde-li o skutečnosti, ke kterým je kasační soud povinen přihlížet z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud se proto může zabývat jen těmi právními otázkami, jejichž řešení v napadeném rozsudku stěžovatel kasační stížností napadl.

Stěžovatel naplňuje obsah kasačních důvodů tak, že napadá závěr městského soudu o tom, že jím účtovaná částka nebyla v souladu s platnou právní úpravou, současně napadá závěr městského soudu, dle kterého rozhodnutí o odebrání průkazu není závislé na ukončení řízení dle zákona o cenách.

První spornou otázkou v nyní projednávané věci je otázka aplikovatelnosti ustanovení § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb. na provozovatele taxislužby v hlavním městě Praze.

Ze samotné dikce § 2 vyplývá, že vyšší než maximální stanovenou cenu lze sjednat pro zboží (služby), které se od druhu zboží s maximální stanovenou cenou liší pouze některými určenými podmínkami. Přitom rozdíl mezi sjednanou a maximální stanovenou cenou může být představován nejvýše ekonomicky oprávněnými náklady, odpovídajícími daným odlišným určeným podmínkám (a v přiměřeném zisku vztaheném k této změně podmínek). Pro projednávanou věc je především relevantní, že podle zmíněného ustanovení se služba, pro kterou lze sjednat vyšší než maximální stanovenou cenu, musí od druhu služby s maximální stanovenou cenou některými určenými podmínkami odlišovat.

Maximální ceny osobní taxislužby na území hlavního města Prahy byly v předmětném období stanoveny vyhláškou rady zastupitelstva hlavního města Prahy č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy, ve znění nařízení rady hlavního města Prahy č. 13/2004 (s účinností od 1. 7. 2004), přičemž uvedeným nařízením byly pouze zvýšeny částky maximálních cen, v ostatním vyhláška zůstala ve svém původním znění. Výše citovaný článek 3 odst. 1 této vyhlášky stanoví, že stanovené maximální ceny platí pro jízdy na území hlavního města Prahy uskutečněné veškerými vozidly taxislužby bez ohledu na obsah válců a počet přepravovaných osob, což mimo jiné znamená, že se maximální ceny vztahují na veškerá vozidla bez ohledu na jejich odlišnost (například v kvalitě či výši pořizovacích nákladů). Ustanovení § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb. tak není možno na výši ceny účtovanou stěžovatelem použít, neboť neexistují žádné relevantní podmínky, které by službu poskytovanou stěžovatelem odlišily od osobní taxislužby na území hlavního města Prahy, která regulaci podléhá. Maximální cena je závazná pro všechny poskytovatele dotčené služby bez rozdílu. Argumentace stěžovatele, že jeho zákazníci tvoří zejména zahraniční klientela a podnikatelé, kteří mají vysoké nároky na „jakost“ poskytované služby, je tak zcela nepřipadná. Je jistě představitelné, že zákazník, a to i zákazník tuzemský, upřednostní spíše jízdu v novém komfortním voze před jízdou ve voze značně zanedbaném, nelze z toho však vyvozovat závěr, že provozovatel kvalitnějšího vozidla je oprávněn svévolně účtovat zákazníkovi cenu vyšší, než je úředně stanovená maximální cena. Také tvrzení stěžovatele, že je provozovatelem taxislužby, který má zájem na poskytování kvalitní služby zákazníkovi, a tím i vylepšování dobrého jména hlavního města Prahy, považuje Nejvyšší správní soud za poněkud kontradiktorní. Veškerí zákazníci taxislužby jakožto spotřebitelé mají nepochybně oprávněné očekávání, že jim bude poskytnuta služba na určité úrovni a v určité kvalitě (například že nebudou nuceni přepravovat se ve vozidle nesplňujícím bezpečnostní požadavky či ve vozidle znečištěném apod.), aniž by za tento „comfort“ měli platit předražené jízdné.

Pokud jde o druhou právní otázku, tj. otázku, zda byl dopravní úřad oprávněn odebrat stěžovateli průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, aniž bylo vydáno pravomocné rozhodnutí v řízení podle zákona o cenách za porušení cenových předpisů [§ 15 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona], i zde se kasační soud přiklonil k názoru městského soudu, že takový postup zákon o silniční dopravě nestanoví a nepředvídá a námitkám stěžovatele v tomto ohledu taktéž nepřisvědčil.

Cenovou kontrolu provádějí cenové kontrolní orgány, tj. cenové a místní orgány a nebo jimi pověřené orgány. Cenová kontrola spočívá mimo jiné ve zjišťování, zda prodávající nebo kupující neporušují ustanovení zákona o cenách a jiné cenové předpisy.

Dle § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách prodávající poruší cenové předpisy, jestliže prodává za cenu vyšší než maximální nebo pevnou úředně stanovenou cenu podle § 5, nejde-li o prodej ve lhůtě uvedené v § 7 odst. 1. V souladu s ustanovením

§ 6 odst. 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb., kterou se provádí zákon o cenách, porušení cenových předpisů prokazuje kontrolní pracovník v protokolu, který vyhotoví po provedení kontroly. Oprávněná osoba potvrdí svým podpisem, že byla s obsahem protokolu seznámena a kdy jej převzala.

Nejvyšší správní soud považuje za podstatné, že zjištění o předražení jízdného bylo provedeno zákonem stanoveným způsobem, stěžovatel měl možnost vyjádřit se ke všem zjištěním kontrolních orgánů, jakož i tato zjištění relevantním způsobem zpochybnit. Ze správního spisu je nepochybné, že po kontrolní jízdě uskutečněné pracovníky Magistrátu hl. města Prahy byl se stěžovatelem sepsán protokol č.j. 190306/Ho ze dne 19. 3. 2006 o cenové kontrole, provedené dle ustanovení § 14 zákona o cenách, a protokol č. j. 190306/4/Žk ze dne 19. 3. 2006 o výsledku kontroly taxislužby ve věci dodržování zákona o silniční dopravě, provedený v rámci výkonu státního odborného dozoru v silniční dopravě dle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, stěžovatel byl současně poučen, že proti obsahu protokolů může podat vyjádření, případně námitky. V následně zahájeném řízení o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby bylo stěžovateli umožněno vyjádřit se k veškerým dosavadním zjištěním, jakož i k podkladům rozhodnutí. Stěžovatel výši jím účtované ceny nikterak nezpochybňoval, pouze tvrdil, že výše jím požadované ceny je v souladu s platnou právní úpravou. Předmětem sporu tak nebyla otázky faktické výše stěžovatelem účtované ceny, ale otázka právní; námitky směřující do neprůkaznosti podkladů, které faktickou výši stěžovatelem účtované ceny zachycují (tj. shora specifikované protokoly, včetně stvrzenky vydané stěžovatelem), nemohou proto samy o sobě obstát.

Pouze nad rámec výše uvedeného soud uvádí, že ze žádného zákonného ustanovení zákona o silniční dopravě navíc neplyne, že by odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby mohlo být vázáno až na pravomocné rozhodnutí o uložení pokuty za porušení cenových předpisů. Pokud by v případě předražení jízdného právní úprava podmiňovala uložení sankce odebrání průkazu způsobilosti řidiče taxislužby až pravomocným uložením pokuty, bylo by na místě zabývat se otázkou, zda nejde o porušení zásady ne bis in idem (ne dvakrát o tomtéž), jakkoliv se jedná o trestání správní.

Konečně i poslední námitku stěžovatele, směřující do postupu městského soudu, který pro nadbytečnost zamítl návrh stěžovatele na provedení důkazu znaleckým posudkem, zda stanovené ceny odpovídají ekonomicky oprávněným nákladům, vyhodnotil kasační soud jako nedůvodnou. Městský soud nebyl povinen tomuto důkaznímu návrhu vyhovět, neboť jen soudu přísluší rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoliv. Nevyhoví-li soud důkazním návrhům účastníků, je povinen ve svém rozhodnutí zákonem stanoveným způsobem vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, což v souzené věci městský soud nepochybně učinil (srovnej např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 4. 2001, sp. zn. I. ÚS 549/2000, publikovaný pod č. 63 Sb. n. u. ÚS, sv. 22, str. 65).

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a protože nezjistil ani žádné vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, odvolacímu správnímu orgánu náklady nevznikly. Soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu